Dosar nr. 3-1922/2025

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii emis la 09 octombrie 2025 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 03 decembrie 2025

Judecătorul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani), specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ, Gheorghe MÎȚU, examinînd, în procedură scrisă, cauza de contencios administrativ la acțiunea în contencios administrativ înaintată de S.R.L. ”Prodiafarm” către Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale privind anularea actelor administrative și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

A C O N S T A T A T:

Argumentele şi solicitările reclamantului.

La data de 30 iulie 2025, Societatea cu Răspundere Limitată ”Prodiafarm” a depus în instanța de judecată cererea de chemare în judecată împotriva Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, prin care a solicitat:

- anularea Deciziei Agenției Medicamentului şi Dispozitivelor Medicale nr.RC-324 din 04.07.2025 privind respingerea cererii S.R.L.”Prodiafarm” de a include în licența de activitate Seria A MMI Nr.002349 eliberată la 18.12.2023, subdiviziunea amplasată în r-nul Anenii Noi, or. Anenii Noi şi Decizia Agenției Medicamentului şi Dispozitivelor Medicale adoptată în cadrul procedurii prealabile şi comunicată prin adresa nr. Rg02-003501 din 16.07.2025 prin care cererea a fost respinsă;

- obligarea Agenției Medicamentului şi Dispozitivelor Medicale să reperfecteze Licența de activitate a S.R.L. ”Prodiafarm” Seria A MMI Nr.002349 eliberată la 18.12.2023 şi să includă subdiviziunea (filiala) amplasată în r-nul Anenii Noi, or. Anenii Noi în licență cu eliberarea copiei autorizate.

În motivarea acțiunii, reclamanta a menționat că S.R.L. ”Prodiafarm” este titulara Licenței Seria A MMI Nr. 002349, eliberată la 18.12.2023 și valabilă până la 17.12.2028, pentru activități în domeniul farmaceutic. La 02.07.2025, aceasta a depus o cerere pentru reperfectarea licenței, în vederea includerii subdiviziunii din raionul Anenii Noi în licență, cerere însoțită de documentele necesare.

Prin Decizia Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-324 din 04.07.2025, cererea a fost respinsă pe motivul nerespectării normelor privind extinderea întreprinderilor farmaceutice, în conformitate cu art. 19 alin. (5) din Legea nr. 1456/1993, ce impune criterii demografice la înființarea noilor farmacii. Considerând actul administrativ ilegal și disproporționat, reclamanta a invocat soluționarea prejudiciară, formulând o cerere prealabilă pentru anularea actului.

La 16.07.2025, pârâta a emis o adresă prin care a confirmat respingerea cererii prealabile, menținând Decizia nr. RC-324/04.07.2025. Pârâta a susținut că dosarul a fost evaluat ca o solicitare de înființare a unei unități farmaceutice noi, aplicându-se normele Legii nr. 1456/1993, iar noua adresă nu îndeplinea criteriul demografic.

Reclamanta a invocat că, potrivit Legii nr. 160/2011 privind reglementarea activității de întreprinzător și a Legii nr. 1456/1993, activitatea farmaceutică este supusă licențierii, iar pentru fiecare filială sau subdiviziune, titularul licenței este obligat să depună o cerere de reperfectare pentru includerea acestora în licență.

De asemenea, aceasta a precizat că a îndeplinit toate cerințele legale, anexând documentele solicitate, inclusiv dovada regimului juridic al spațiului filialei și actele de angajare și calificare a personalului. În condițiile în care reclamantul a respectat rigorile legale clare, cererea sa ar fi trebuit admisă.

Art. 126 din Legea nr. 160/2011 consacră prioritatea reglementărilor speciale, iar art. 142 alin. (4) din Legea nr. 1456/1993 permite respingerea licenței doar în cazul refuzului avizelor conexe. La caz, nu există niciun refuz privind eliberarea autorizațiilor necesare, întrucât odată cu cererea de reperfectare a licenței, a prezentat inclusiv avizul sanitar emis de Agenția Națională pentru Sănătate Publică, care confirmă conformitatea filialei.

SRL ”Prodiafarm” a invocat că, potrivit art. 6 alin. (8) și art. 7 alin. (7) din Legea nr. 160/2011, cererea poate fi respinsă doar dacă solicitantul nu întrunește condițiile legale ori nu prezintă informațiile solicitate, situații care nu i se aplică. Întrucât aceasta a depus toate actele prevăzute de lege și nu există dubii privind identitatea sau veridicitatea datelor, reclamantul a precizat că a dobândit un drept legitim la admiterea cererii, iar orice refuz întemeiat pe alte motive este ilegal.

Art. 21 din Codul administrativ impune respectarea legalității, iar încălcarea acesteia atrage nulitatea actului administrativ. De asemenea, s-a invocat că pârâta a fundamentat refuzul pe prevederile art. 19 alin. (5) din Legea nr. 1456/1993, pretinzând nerespectarea criteriilor demografice, fără a explica însă modul în care a ajuns la această concluzie. Autoritatea publică pîrîtă nu a respectat obligația de cercetare din oficiu prevăzută de art. 22 Cod administrativ, deoarece nu a indicat probele sau circumstanțele analizate.

Norma privind criteriul demografic este neclară, Legea nr. 1456/1993 neprecizând sectorul vizat, densitatea populației, periodicitatea actualizării datelor, sursa competentă sau modul de corelare a acestora cu momentul depunerii cererii. Reclamantul a invocat caracterul ambiguu al normei, susținând că această imprecizie nu poate fundamenta un refuz, întrucât generează insecuritate juridică în defavoarea titularului.

Prezumția privind neîndeplinirea criteriilor demografice este incorectă, întrucât autoritatea publică pîrîtă nu a indicat niciun document, procedeu sau probatoriu care să justifice refuzul, ceea ce face imposibilă menținerea unui act lipsit de temei legal.

Neclaritatea și insecuritatea juridică generate de art. 19 alin. (5) din Legea nr. 1456/1993 contravin principiilor statului de drept, astfel cum au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale, care prin Hotărârea nr. 2/2018 a subliniat obligația statului de a adopta norme clare și previzibile. Aplicarea acestei norme ambigue de către pârâtă ridică serioase dubii asupra respectării principiului legalității.

Reclamanta a menționat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia principiul securității raporturilor juridice impune claritate și coerență în aplicarea legislației, iar orice măsură care creează incertitudine afectează statul de drept.

În acest context, s-a invocat că autoritățile nu pot institui, în lipsa unor norme previzibile, bariere care limitează drepturile în domeniul farmaceutic și libertatea de a desfășura activități antreprenoriale. Accesul liber la justiție include și dreptul la o reparare efectivă a prejudiciilor cauzate prin acte administrative nelegale, iar licența reprezintă un „bun” în sensul art. 1 din

Protocolul nr. 1 la CEDO atunci când titularul are o speranță legitimă de a continua activitatea economică.

Refuzul nejustificat de reperfectare constituie o ingerință neprevăzută de lege în dreptul de proprietate, contrară jurisprudenței europene.

Potrivit art. 29 din Codul administrativ, măsurile autorităților trebuie să fie proporționale, iar în cauză refuzul este vădit disproporționat, neadecvat situației și nerezonabil în raport cu scopul urmărit. De asemenea, reclamantul a invocat existența unor precedente judiciare favorabile altor titulari de licențe aflați în situații similare, arătând că, în virtutea principiilor securității juridice, previzibilității și egalității de tratament, cererea sa trebuia admisă în mod firesc.

În drept, și-a întemeiat pretențiile în temeiul articolelor 20, 39, 189, 206, 211, 212, 224 din Codul administrativ.

Obiecțiile autorității publice pîrîte.

La 28 august 2025 și ulterior la 23 septembrie 2025, Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale (AMDM) a depus referințe similare, în care a invocat aceleași circumstanțe de fapt și temeiuri de drept, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată (f.d. 123-125, 170-181).

Astfel, autoritatea publică pârâtă a menționat că nu este de acord cu cererea de chemare în judecată, considerând-o neîntemeiată și pasibilă de a fi respinsă integral.

În acest sens, a precizat că Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale (AMDM) este autoritatea administrativă centrală subordonată Ministerului, competentă în domeniul farmaceutic, care exercită controlul și supravegherea activității farmaceutice, indiferent de tipul de proprietate.

Conform Legii nr. 1456/1993, art. 91 alin. (1), Agenția are atribuții în reglementarea și monitorizarea activităților farmaceutice. Pârâta a precizat că misiunea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale este de a implementa politica statului în domeniul medicamentului și dispozitivelor medicale, asigurând sănătatea publică prin furnizarea de produse de calitate, eficace și accesibile.

În ceea ce privește cerințele legale, pârâta a invocat că activitatea farmaceutică este reglementată de Legea nr. 1456/1993 și alte acte legislative specifice. Conform art. 6 alin. (7) din Legea nr. 160/2011, autoritatea de licențiere este obligată să acorde acte permisive tuturor solicitanților care îndeplinesc condițiile legale, cu excepția cazurilor în care legea reglementează un număr limitat de acte permisive. De asemenea, pârâta a subliniat că în cazul divergențelor între o lege generală și una specială, se aplică prevederile legii speciale, în acest caz Legea nr. 1456/1993.

În cadrul atribuțiilor sale funcționale, Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale este obligată să respecte condițiile prevăzute de lege în procesul de eliberare și reperfectare a licenței pentru activitatea farmaceutică. În acest context, la cererea nr. C428849/2025, reprezentantul SRL „Prodiafarm” a solicitat reperfectarea licenței pentru a include subdiviziunea din raionul Anenii Noi, iar autoritatea pârâtă a precizat că orice astfel de modificare trebuie să respecte normele specifice din Legea nr. 1456/1993.

Dosarul a fost examinat ca o solicitare pentru înființarea unei noi unități farmaceutice, iar la evaluarea cererii au fost respectate toate procedurile prevăzute de actele normative în vigoare. În ceea ce privește criteriul demografic, s-a precizat că, potrivit unui răspuns emis de Primăria

municipiului Anenii Noi (nr. 74 din 27.01.2021), populația din municipiu este de 10 950 de persoane, iar numărul de farmacii înregistrate este de 12. Astfel, raportând numărul populației la numărul de farmacii, s-a constatat că fiecare farmacie deservește 912 locuitori, ceea ce încalcă prevederile art. 19 alin. (5) din Legea nr. 1456/1993, care stabilește că o farmacie poate fi înființată doar într-o localitate cu o populație de la 3 000 la 4 000 de locuitori.

Activitatea farmaceutică nu este considerată comerț liber, conform art. 1 din Legea nr. 1456/1993, care o definește ca un domeniu al ocrotirii sănătății, și nu ca o activitate comercială. De asemenea, în conformitate cu Legea nr. 160/2011, autoritatea de licențiere trebuie să respecte normele specifice prevăzute de Legea nr. 1456/1993 în procesul de eliberare și reperfectare a licențelor.

În cazul divergențelor între o lege generală și una specială, se aplică prevederile legii speciale, în acest caz Legea nr. 1456/1993. De asemenea, a precizat că legislația privind reglementarea activităților licențiate în domeniul farmaceutic este reglementată de acte specifice, iar monitorizarea activității farmaceutice nu trebuie percepută ca o barieră în calea progresului economic, ci ca o măsură pentru asigurarea respectării cerințelor legale.

În concluzie, a menționat că poziția reclamantului este eronată, afirmând că datele utilizate în procesul de luare a deciziilor sunt veridice, iar acțiunea depusă de SRL „Prodiafarm” este neîntemeiată și se bazează pe afirmații subiective.

Procedura de examinare.

În conformitate cu art. 218 lit. a) din Codul administrativ, părțile pot conveni ca examinarea și soluționarea acțiunii în contencios administrativ să se realizeze în procedură scrisă.

În speță, prin acțiunea formulată reclamantul a solicitat examinarea cauzei în procedură scrisă, la rândul său autoritatea pârâtă prin referința depusă și-a exprimat acordul pentru examinarea dosarului în procedură scrisă.

Având în vedere că ambele părți au solicitat soluționarea în procedură scrisă, prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 3 octombrie 2025, judecătorul a dispus examinarea cauzei în procedură scrisă.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

În privința admisibilității acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă următoarele.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207, alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Lista temeiurilor de inadmisibilitate a acțiunii în contenciosul administrativ prevăzută de art. 207, alin. (2) din Codul administrativ nu este una exhaustivă, ci enunțiativă, fapt care poate fi dedus din interpretarea literală a cuvintelor ”în special cînd” din cuprinsul acestui text de lege.

Prin urmare, prin raportare la prevederile art. 207, alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ sau a unor capete de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, nefiind legată exclusiv de temeiurile de inadmisinbilitate menționate la art. 207, alin. (2) din Codul administrativ.

Dispozițiile legale citate mai sus enunță temeiurile de bază de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative, după cum urmează:

a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;

b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;

d) respectarea procedurii prealabile;

e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Respectiv, instanța de judecată va analiza fiecare temei de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative în baza criteriilor enunțate.

a) În ceea ce privește prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care presupune existența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprins de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public și comunicat destinatarului, în cadrul examinării cauzei s-a constatat că, obiect al contenciosului administrativ îl constituie verificarea legalității deciziei nr. RC-324 din 04.07.2025 privind respingerea cererii de reperfectare a licenței care vizează extinderea activității farmaceutice (f.d. 33-34) și a deciziei adoptată în procedura prealabilă - nr. Rg02-003501 din 16.07.2025 (f.d. 37-39), precum și cerința subsecventă privind obligarea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale să reperfecteze licența de activitate a SRL”Prodiafarm” Seria A MMI nr. 002349, eliberată la 18.12.2023, valabilă pînă la 17.12.2028,

pentru activitatea farmaceutică, cu includerea subdiviziunii(filialei), amplasate în or. Anenii Noi, în anexa la licență, cu eliberarea copiei autorizate.

Astfel, analizând cerințele formulate, judecătorul constată că acțiunea în contencios administrativ depusă de reclamant conține elemente specifice acțiunii în contestare, în ceea ce privește solicitarea de anulare a deciziilor Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-324 din 04.07.2025 și nr. Rg02-003501 din 16.07.2025, adoptată în procedura prealabilă.

Totodată, acțiunea în contencios administrativ include și elemente specifice unei acțiuni în obligare, în partea în care se solicită obligarea autorității pârâte să reperfecteze licența de activitate a S.R.L. „Prodiafarm", prin includerea subdiviziunii (filialei) din or. Anenii Noi în anexa la licență și să elibereze copia autorizată a acesteia.

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei rezultă că, "Prodiafarm" S.R.L. este titular al licenței pentru genul de activitate „activitatea farmaceutică", seria A MMI nr. 002349, eliberată de autoritatea de licențiere „Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale" la 18 decembrie 2023 valabilă pînă la 17 decembrie 2028 (f.d.14).

La 02.07.2025, S.R.L. "Prodiafarm" s-a adresat la Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cu o cerere (nr. C 428849/2025) de reperfectare a Licenţei Seria A MMI Nr.002349, eliberată la 18.12.2023, pentru genul de activitate în domeniul farmaceutic, în vederea includerii subdiviziunii amplasate în r-nul Anenii Noi, or. Anenii Noi în licență şi eliberarea copiei autorizate (127-128).

Prin decizia Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-324 din 04 iulie 2025, s-a decis a respinge cererea de reperfectare a licenței seria A MMI Nr.002349, eliberată S.C. „Prodiafarm" S.R.L. pentru genul de activitate farmaceutică, în scopul extinderii activității farmaceutice pe adresa: r-nul Anenii Noi, or. Anenii Noi, în temeiul art. 126, 128 din Legea nr. 160/2011 privind reglementarea prin autorizare a activității de întreprinzător și art. 142, alin (5), art. 19 din Legea nr. 1456/1993 cu privire la activitatea farmaceutică (f.d. 33-34, 132).

Nefiind de acord cu decizia emisă, la 10 iulie 2025, S.C. „Prodiafarm" S.R.L. a adresat Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea deciziei nr.RC-324 din 04 iulie 2025 (f.d. 35-36).

Prin răspunsul nr. Rg02-003501 din 16.07.2025, autoritatea publică pîrîtă, a respins cererea prealabilă înaintată de S.C. „Prodiafarm" S.R.L. (f.d. 37-39).

În ceea ce privește prima condiție de admisibilitate, se constată că deciziile Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-324 din 04.07.2025 și nr. Rg02-003501 din 16.07.2025, adoptată în procedura prealabilă, în conformitate cu prevederile art. 10 și 11 din Codul administrativ, reprezintă acte administrative individuale, emise de o autoritate publică ca măsură oficială pentru reglementarea unui caz specific.

Deciziile contestate au un caracter defavorabil, iar în cauză, reclamantul susține că refuzul Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale de a reperfecta licența, întemeiat pe norme pretins contrare criteriilor de calitate, reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate. Aceasta întrucât S.R.L. „Prodiafarm", depunând cererea în conformitate cu legislația aplicabilă, a dobândit o „speranță legitimă și rezonabilă" privind caracterul întemeiat al solicitării, respectiv posibilitatea de a beneficia de avantajele exercitării activității prin filiala vizată. Prin urmare, refuzul autorității nu poate fi calificat decât ca o „ingerință neprevăzută de lege" în dreptul de proprietate.

b) Referitor la cea de-a doua condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ, se apreciază că la caz,

competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art.191 alin. (1) și art.196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

c) Referitor la cea de-a treia condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă că cererea de chemare în judecată înaintată de reclamant corespunde în totalitate exigențelor privind forma și conținutul, iar careva inadvertențe în acest sens nu au fost constatate și nici invocate de către pîrît.

d) Referitor la cea de-a patra și a cincea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii, instanța de judecată reține următoarele.

Potrivit art. 208 alin. (1) și (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Conform art. 209 alin. (1) Cod administrativ, acțiunea în contestare şi acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia.

În speță, adresarea în instanța de contencios administrativ, a fost precedată de adresarea către organul emitent cu o cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea deciziei Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, nr. RC-324 din 04.07.2025, prin care, cererea SRL„Prodiafarm” pentru reperfectarea licenței, a fost respinsă (f.d. 35-36).

Prin răspunsul nr. Rg02-003501 din 16.07.2025, Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale a comunicat SRL „Prodiafarm” că, refuzul de reperfectare a licenței, exprimat prin decizia RC-324 din 04.07.2025, este legal și întemeiat, motiv pentru care cererea prealabilă depusă de SRL „Prodiafarm” a fost respinsă ca neîntemeiată.

De asemenea, autoritatea pubblică pîrîtă a conchis că filiala propusă din or. Anenii Noi nu respectă normativul demografic prevăzut de art. 19 alin. (5) din lege, reieșind din numărul populației (10 950 locuitori, potrivit Primăriei) și numărul de farmacii existente -12, rezultând o medie de 912 locuitori per farmacie, sub pragul legal de 3000–4000 de locuitori (f.d. 37-39).

Întrucât nu a fost de acord cu răspunsul cu răspunsul Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, S.C. „Prodiafarm” S.R.L., la 30 iulie 2025 s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată (f.d. 3-8).

În circumstanțele descrise *supra*, se ajunge la concluzia că acțiunea formulată de către reclamant este înaintată în termenul prevăzut de art. 209 din Codul administrativ.

e) Referitor la cea de-a șasea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează revendicarea de către reclamant a unui drept vătămat propriu căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă, instanța de judecată reține următoarele.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Din prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție, rezultă că persoana *vătămată într-un drept* ***al său*** (s.i.) de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în

termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Din prevederile art. 20 din Codul administrativ rezultă: dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Din prevederile art. 207, alin. (2), lit. e) Cod administrativ, rezultă că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Prin urmare, reclamantul are dreptul de a sesiza instanța ori de câte ori, dintr-o analiză sumară a circumstanțelor – inclusiv a conținutului cererii, a actelor administrative contestate și a documentelor din dosar – reiese o posibilă atingere adusă unui drept subiectiv. Această probabilitate este prezumată atunci când persoana este destinatarul unui act administrativ individual cu caracter defavorabil sau are calitatea de terț afectat.

Așadar, noțiunea de „revendicare a încălcării” nu se confundă cu cea de „vătămare a dreptului”: prima fundamentează dreptul procesual de a acționa în instanță, iar a doua trebuie dovedită în cadrul fondului cauzei. Stabilirea vătămării este, așadar, o chestiune de fond și nu o condiție preliminară pentru accesul la justiție, în acord cu prevederile art. 6 din CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 39 din Codul administrativ.

La caz, cu referire la cele menționate, instanța reține că reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept vătămat în sensul art. 17 Cod administrativ, susținând că nu au existat temeiuri care să justifice respingerea cererii de extindere a activității farmaceutice, iar acest refuz constituie o ingerință în dreptul său de proprietate.

Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Alte motive de inadmisibilitate a acțiunii în baza art.207 Cod administrativ, la caz lipsesc. Astfel, acțiunea este admisibilă.

Temeinicia acţiunii.

Examinând legalitatea şi temeinicia deciziilor contestate, în raport cu argumentele prezentate de părți în actele procesuale şi cu probele administrate în cauză, instanța apreciază că acțiunea este întemeiată şi urmează a fi admisă, pentru motivele ce se vor expune în continuare.

În conformitate cu prevederile art. 20, alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189, alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 219, alin. (1) Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Din prevederile art. 224, alin. (1) Cod administrativ rezultă că examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

Situația de fapt constatată în procesul examinării cauzei relevă că reclamantul, ”Prodiafarm” SRL, este o persoană juridică ce desfășoară activitate farmaceutică pe teritoriul Republicii Moldova, deținând licența pentru genul de activitate „activitatea farmaceutică”, seria A MMI nr. 002349, eliberată de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale la 18 decembrie 2023 și valabilă până la 17 decembrie 2028.

În conformitate cu prevederile art.14^1 alin. (1)-(3) din Legea cu privire la activitatea farmaceutică nr.1456-XII din 25.05.1993, modul de autorizare a activităţii farmaceutice este stabilit de legislaţie. Drept temei pentru desfășurarea activității farmaceutice servesc licența, eliberată conform prevederilor Legii nr.160/2011 privind reglementarea prin autorizare a activității de întreprinzător și conform normelor speciale, și certificatul privind conformitatea cu bunele practici de fabricație a medicamentelor de uz uman (Good Manufacturing Practice), certificatul privind conformitatea cu bunele practici de distribuție a medicamentelor de uz uman (Good Distribution Practice) sau certificatul privind conformitatea cu buna practică de farmacie (Good Pharmacy Practice), denumite în continuare *certificate privind conformitatea cu bunele practici*. Modul de solicitare, acordare, suspendare și retragere a actelor permisive prevăzute de prezenta lege pentru agenții economici se stabilește de Legea nr. 160/2011 privind reglementarea prin autorizare a activității de întreprinzător în partea în care nu este reglementat de prezenta lege.

Potrivit art.14^2 alin. (1) din Legea nr.1456/25.05.1993, pentru obținerea sau prelungirea licenței, solicitantul depune la Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale:

a) cererea în care se indică: denumirea, forma juridică de organizare, IDNO-ul întreprinderii sau al organizației ori numele, prenumele, adresa și IDNP-ul persoanei fizice solicitante; genul de activitate, integral sau parțial, pentru a cărui desfășurare se solicită licența; asumarea pe propria răspundere de către solicitantul de licență a responsabilității pentru respectarea condițiilor de licențiere la desfășurarea genului de activitate pentru care se solicită licența și pentru autenticitatea documentelor prezentate;

b) copia actului de proprietate sau a contractului de locaţiune a imobilului unde se va desfăşura activitatea licenţiată;

c) copiile diplomelor de absolvire a instituţiei superioare sau medii de specialitate în domeniul farmaceutic (după caz, certificatele de echivalare a diplomelor obţinute în străinătate, eliberate în modul stabilit);

d) copia certificatului ce confirmă perfecţionarea continuă a cunoştinţelor;

e) copiile ordinelor de angajare a conducătorilor unităților farmaceutice și filialelor acestora.

Alineatul (2) al articolului precitat, stabilește că la data înregistrării cererii și documentelor stabilite de prezentul articol pentru obținerea/reperfectarea licenței, autoritatea de licențiere înștiințează Agenția Națională pentru Sănătate Publică și Comitetul permanent de control asupra drogurilor (în cazul comercializării preparatelor stupefiante şi/sau psihotrope), pentru a se asigura (cu sau fără solicitarea unei vizite de control din partea Agenției Naționale pentru Sănătate Publică) de corespunderea condițiilor de activitate a solicitantului cu cerințele stabilite, pentru a solicita și a obține de la entitățile respective autorizațiile necesare desfășurării activității farmaceutice.

Astfel, la data de 02.07.2025, S.R.L. „Prodiafarm” a depus la AMDM cererea nr. C 428849/2025 prin care a solicitat reperfectarea Licenței seria A MMI nr. 002349 din 18.12.2023, aferentă activității farmaceutice, în vederea includerii în licență a subdiviziunii din r-nul Anenii Noi, or. Anenii Noi, precum și eliberarea copiei autorizate.

Cererea a fost însoțită de actele justificative prevăzute de lege pentru procedura de reperfectare, inclusiv contractul de locațiune nr. 31-1-2025 din 31.01.2025, documentele care atestă studiile farmaceutice, certificatul nr. 204511 ce confirmă perfecţionarea continuă în medicină și farmacie, ordinul nr. 150a din 01iulie 2025, privind transferul d. Bichir Tatiana în funcție de șefă a filialei farmaciei și autorizația sanitară de funcționare (f.d. 40-52).

Prin Decizia Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-324 din 04 iulie 2025, s-a decis a respinge cererea de reperfectare a licenței seria A MMI Nr.002349, eliberată S.C. „Prodiafarm” S.R.L. pentru genul de activitate farmaceutică, în scopul extinderii activității farmaceutice pe adresa: r-nul Anenii Noi, or. Anenii Noi, în temeiul art. 126, 128 din Legea nr. 160/2011 privind reglementarea prin autorizare a activității de întreprinzător și art. 142, alin (5), art. 19 din Legea nr. 1456/1993 cu privire la activitatea farmaceutică (f.d. 33-34, 132).

În vederea soluționării litigiului pe cale prealabilă, reclamantul SRL „Prodiafarm” a adresat Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea deciziei Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr.RC-324 din 04 iulie 2025 (f.d. 35-36).

Prin răspunsul nr. Rg02-003501 din 16.07.2025, Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale a comunicat SRL „Prodiafarm” că, refuzul de reperfectare a licenței, exprimat prin decizia RC-324 din 04.07.2025, este legal și întemeiat, motiv pentru care cererea prealabilă depusă de SRL „Prodiafarm” a fost respinsă ca neîntemeiată.

De asemenea, s-a menționat că filiala propusă din or. Anenii Noi nu respectă normativul demografic prevăzut de art. 19 alin. (5) din lege, reieșind din numărul populației (10 950 locuitori, potrivit Primăriei) și numărul de farmacii existente -12, rezultând o medie de 912 locuitori per farmacie, sub pragul legal de 3000–4000 de locuitori (f.d.37-39).

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă *principiul legalităţii* **și** *supremației dreptului*.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiţii privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanţa principiului legalităţii presupune ca legea să fie respectată, această exigenţă existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autorităţile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Art. 21 din Codul administrativ, intitulat ”Legalitatea” consacră principiul legalității ca fiind un principiu comun atît procedurii administrative, cît și procedurii contenciosului administrativ, statuînd că:

(1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

(2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

(3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța de judecată relevă că principiul legalității poate fi analizat în două sensuri:

- *formal*, și
- *material*.

Legalitatea activității administrative se referă deopotrivă atît la *aspectul formal* (acționarea autorităților publice în limitele competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii administrative reglementate de lege), cît și *aspectul material* (acționarea autorităților publice în strictă conformitate cu actele legislative de nivel superior).

Prin urmare, instanța de judecată va analiza în partea motivantă a prezentei hotărîri dacă autoritatea pulică pîrîtă a respectat atît aspectul formal, cît și material al principiului legalității în activitatea administrativă pe care a desfășurat-o în raport cu reclamantul.

I. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *formal* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că legalitatea formală sau procedurală asigură desfășurarea unei proceduri administrative echitabile pentru cetățeni, iar Codul administrativ reglementează anumite garanții procedurale care au menirea de a garanta dreptul la o bună administrare prin desfășurarea unei proceduri administrative echitabile de către autoritățile publice.

Implicit, desfășurarea unei proceduri administrative de către autoritățile publice cu desconsiderarea garanțiilor procedurale reglementate de Codul administrativ în Cartea a doua, are ca efect nu doar încălcarea drepturilor procedurale ale participanților la procedura administrativă, ci afactează însăși substanța dreptului subiecților de drept la o procedură administrativă echitabilă, aceasta devenind una inechitabilă.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă că actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

În conformitate cu pct. 6 din Regulamentul privind organizarea şi funcționarea Agenției Medicamentului şi Dispozitivelor Medicale, aprobat prin anexa nr.1 la Hotărârea de Guvern nr.71/2013, misiunea Agenției constă în implementarea politicii statului în domeniul medicamentului, activității farmaceutice, circulației substanțelor stupefiante, psihotrope şi a precursorilor şi dispozitivelor medicale în scopul promovării şi protejării sănătății publice prin asigurarea cu medicamente şi dispozitive medicale de calitate, inofensive, eficiente şi accesibile.

Decizia RC-324 din 04.07.2025 și decizia nr. Rg02-003501 din 16.07.2025 emisă în procedură prealabilă, constituie acte administrative defavorabile pentru reclamant, în sensul art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ.

Prin urmare, actele administrative emise în privința reclamantului nu afectează drepturile sau interesele legitime ale unor terțe persoane, ci vizează exclusiv activitatea farmaceutică desfășurată de societatea reclamantă.

Din prevederile art. 44, alin. (1) Cod administrativ rezultă că sînt participanți la procedura administrativă: autoritatea publică, orice persoană fizică și juridică care a solicitat inițierea procedurii sau în privința căreia procedura a fost inițiată, precum și orice altă persoană atrasă de autoritatea publică în procedura administrativă.

Totodată, art. 44, alin. (3) Cod administrativ stabilește în mod imperativ faptul că autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

În speța de față, având în vedere natura procedurii administrative, nu se constată vreo încălcare sau posibilitate de afectare a drepturilor terților persoane prin procedura administrativă desfășurată de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, ca autoritate emitentă a actului administrativ.

Din prevederile art. 70, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă:

(1) Dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

(2) Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

În cauza de față, procedura administrativă a fost inițiată la cererea S.R.L. „Prodiafarm”. Societatea reclamantă a fost informată cu privire la desfășurarea procedurii administrative, iar actele emise în cadrul procedurii i-au fost comunicate în mod corespunzător.

Din prevederile art. 94, alin. (1) și (2) Cod administrativ, rezultă:

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

În speța de față, instanța constată că Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale a informat societatea reclamantă cu privire la toate actele emise în cadrul procedurii administrative, oferindu-i posibilitatea de a-și prezenta poziția. Totodată, reclamantul a beneficiat de acces la calea prealabilă, conform prevederilor legale.

Astfel, autoritatea a respectat dispozițiile art. 94 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, garantând reclamantului dreptul de a-și exprima opinia asupra aspectelor relevante pentru actul administrativ care urma să fie emis. În aceste condiții, instanța reține că procedura administrativă s-a desfășurat respectând toate etapele legale, iar garanțiile procedurale ale reclamantului au fost respectate.

Prin urmare, autoritatea publică pârâtă și-a exercitat atribuțiile în cadrul procedurii administrative în conformitate cu principiul legalității și dispozițiile Codului administrativ.

II. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului material a principiului legalității, instanța de judecată relevă că pentru a stabili dacă actele contestate de către reclamant sunt legale și întemeiate, instanța de judecată le va raporta la prevederile relevante ale legislației.

Conform art. 220, alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

Art. 93 Cod administrativ stabileşte sarcina probaţiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), *fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale*. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În conformitate cu prevederile art.14^1 alin. (3) din Legea cu privire la activitatea farmaceutică nr.1456-XII din 25.05.1993, licențierea activității farmaceutice se efectuează conform procedurii şi principiilor stabilite prin Legea nr. 160/2011 privind reglementarea prin autorizare a activității de întreprinzător.

După cum rezultă din prevederile art. 5 din Legea nr. 160 din 22.07.2011 privind reglementarea prin autorizare a activităţii de întreprinzător, principiile de bază de reglementare prin autorizare a activităţii de întreprinzător sînt:

a) egalitatea în drepturi şi egalitatea intereselor legitime ale tuturor persoanelor fizice şi persoanelor juridice care practică activitate de întreprinzător;

b) transparenţa şi previzibilitatea actelor permisive necesare iniţierii, desfăşurării şi/sau încetării activităţii de întreprinzător;

c) transparenţa decizională în domeniul autorizării activităţii de întreprinzător;

d) reglementarea materială şi procedurală prin acte legislative a condiţiilor şi a procedurilor de reglementare prin autorizare a activităţii de întreprinzător;

e) perceperea plăţii pentru eliberarea actelor permisive doar în cazurile în care mărimea ei este prevăzută expres de lege sau poate fi constatată/calculată în baza prevederilor actului legislativ. În toate celelalte cazuri actele permisive se eliberează gratuit;

f) declararea de către solicitantul de act permisiv pe propria răspundere a respectării condiţiilor prevăzute de prezenta lege şi de cadrul normativ privind ghişeul unic;

g) aprobarea tacită în cazul depăşirii de către autoritatea emitentă a termenului stabilit de lege pentru eliberarea, prelungirea, reperfectarea actului permisiv şi în lipsa unei comunicări scrise privind suspendarea termenului de examinare a cererii sau refuzul ei, cu excepţiile prevăzute de prezenta lege şi de legile care reglementează expres activităţile autorizate;

h) echitabilitatea (proporţionalitatea) dintre interesele societăţii şi drepturile solicitanţilor la efectuarea controlului asupra respectării condiţiilor de autorizare, precum şi la suspendarea/retragerea actelor permisive;

i) utilizarea ghişeului unic – autorităţile emitente, în cooperare cu alte autorităţi cu funcţii publice, sînt obligate să instituie, să gestioneze şi să menţină funcţionalitatea ghişeelor unice necesare pentru eliberarea actelor permisive, conform cadrului normativ privind ghişeul unic.

Conform art. 6, alin. (7), din legea nominalizată, autoritatea emitentă (inclusiv autoritatea de licențiere) este obligată să acorde acte permisive tuturor solicitanților care îndeplinesc cerințele și condițiile stabilite expres de lege, în număr nelimitat, în ordinea înregistrării solicitărilor, cu excepția cazurilor în care:

a) legea care reglementează activitatea licenţiată/autorizată/certificată respectivă stabilește expres un număr limitat de acte permisive la nivel de țară sau regiune sau o formulă certă prin care poate fi identificat numărul-limită de titulari de acte permisive;

b) legea stabilește expres că actul permisiv se acordă în baza unui concurs prealabil, reglementează modul de desfășurare a acestuia și criteriile de selectare în urma concursului.

Art. 7 alin. (1) – (2) din Legea nr. 160 din 22.07.2011 privind reglementarea prin autorizare a activităţii de întreprinzător, stabilește că, temeiuri pentru reperfectarea actului permisiv sînt: schimbarea numelui sau a denumirii titularului, modificarea unor alte date reflectate în actul permisiv, fără a căror actualizare însă nu poate fi identificată legătura dintre actul permisiv, obiectul actului şi titular. La apariţia temeiurilor pentru reperfectarea actului permisiv, titularul este obligat ca, în termen de 10 zile lucrătoare, să depună la autoritatea emitentă, conform procedurii stabilite la art. 6 alin. (1), o cerere de reperfectare a actului permisiv, împreună cu actul care necesită reperfectare şi cu documentele (sau copiile de pe acestea, cu prezentarea ulterioară a originalelor pentru verificare) ce confirmă modificările. Autoritatea eliberează imediat și necondiționat certificatul constatator.

În corespundere cu art. 12^7 alin. (5) din Legea nr. 160/2011, pentru fiecare filială sau subdiviziune separată a titularului de licenţă la care va fi efectuată activitatea în baza licenţei obţinute, titularului de licenţă i se eliberează copii autorizate de pe aceasta. Copiile confirmă dreptul filialei sau al subdiviziunii separate a titularului de licenţă de a desfăşura activităţi în baza licenţei obţinute.

Potrivit art. 12^8 alin. (1) - (3) din Legea nr. 160 din 22.07.2011, temei pentru reperfectarea licenței este schimbarea datelor reflectate în licență, fără a căror actualizare însă nu poate fi identificată legătura dintre licență, obiectul acesteia şi titular. La apariţia temeiurilor pentru reperfectarea licenţei, titularul acesteia este obligat, în conformitate cu prevederile prezentei legi, să solicite reperfectarea licenței. În cazul în care titularul de licenţă creează o nouă filială sau

subdiviziune separată care va desfășura activități conform licenței deținute ori în caz de lichidare a filialei sau a subdiviziunii separate a titularului de licenţă care a desfăşurat activităţi conform licenţei obţinute, acesta este obligat să solicite reperfectarea licenței în vederea ajustării corespunzătoare a informației cu privire la adresa filialei sau a subdiviziunii în cauză din anexa licenței. Licenţa reperfectată se eliberează pe acelaşi formular sau, după caz, pe un formular nou, ţinându-se cont de modificările indicate în cerere. Totodată, se eliberează copiile necesare de pe licenţă. În cazul în care licenţa reperfectată se eliberează pe un formular nou, autoritatea de licenţiere adoptă decizia privind recunoaşterea licenţei precedente ca fiind nevalabilă, introducînd modificările necesare în registrul de licenţiere cel târziu în prima zi lucrătoare după data adoptării deciziei.

La evaluarea imobilului în procesul de licențiere activitate farmaceutică, conform art. 142, alin (1) din Legea 1456/1993 cu privire la activitatea farmaceutică, la corespunderea unor cerințe normative față de încăperi, prevăzute prin „Regulamentul sanitar privind dotarea şi exploatarea farmaciilor şi depozitelor farmaceutice" aprobat prin Hotărîre de Guvern nr. 504/2012 şi „Cerințele tehnice față de încăperile şi obiectivele în care se păstrează substanțe narcotice, psihotrope şi/sau precursori” aprobate prin Hotărâre de Guvern nr. 128/2006, se evaluează şi amplasarea unității farmaceutice conform art. 19, alin (4) şi (5) din Legea nr. 1456/1993 cu privire la activitatea farmaceutică.

Conform prevederilor art. 19 alin. (4) – (5) al Legii nr. 1456 din 25.05.1993 cu privire la activitatea farmaceutică, farmaciile (filialele) nou-fondate vor fi amplasate la o distanţă de cel puţin 250 de metri (cale accesibilă) de la farmacia (filiala) existentă şi la o distanţă de cel puţin 500 de metri (cale accesibilă) de la farmacia existentă cu funcţie de preparare a medicamentelor extemporale. Pentru înfiinţarea farmaciei se stabilesc normative demografice. Numărul de locuitori este dovedit prin adeverinţa eliberată de autoritatea administraţiei publice locale. În municipii, oraşe, centre raionale şi alte localităţi cu statut de oraş o farmacie se înfiinţează la un număr de la 3000 pînă la 4000 de locuitori.

Astfel, conform materialelor cauzei S.C. „Prodiafarm” S.R.L. este titulara licenţei Seria A MMI nr.002349, eliberată la 18 decembrie 2023, licența fiind valabilă până la 17 decembrie 2028 (f.d. 14-30). Licența nominalizată conține Anexă, unde sunt indicate punctele de vânzare ale rețelei de farmacii, prin intermediul căreia S.C. „Prodiafarm” S.R.L. își plasează și realizează produsele pe piață.

La data de 02.07.2025 S.C. ”Prodiafarm” S.R.L. s-a adresat către Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cu o cerere, prin care a solicitat reperfectarea licenței, prin includerea unei noi subdiviziuni amplasate în r-nul Anenii Noi, or. Anenii Noi, anexând actele prescrise.

Din conținutul refuzului/Deciziei Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale RC-324 din 04 iulie 2025, nu rezultă lipsa documentelor imperativ impuse de Lege.

În contextul principiului certitudinii juridice, orice persoană față de care o autoritate publică adoptă o măsură defavorabilă trebuie să cunoască, în mod explicit și complet, motivele care au stat la baza acesteia. O simplă enunțare generală și abstractă a normei legale, fără corelarea acesteia cu circumstanțele concrete ale cauzei, nu satisface exigențele de motivare impuse de lege.

Motivarea actului administrativ nu reprezintă o formalitate lipsită de importanță, ci constituie esența exercițiului dreptului discreționar al autorității publice, fiind expresia raționamentului juridic care fundamentează măsura dispusă. O motivare clară și pertinentă are rolul de a exclude orice suspiciune de abuz sau arbitrariu în exercitarea competențelor conferite de lege.

Atunci când printr-un act administrativ sunt afectate drepturi fundamentale, motivarea acestuia trebuie să fie completă, explicită și detaliată, pentru a permite înțelegerea deplină a rațiunilor deciziei. Nu volumul conținutului actului determină temeinicia motivării, ci calitatea argumentelor și logica internă care reflectă voința reală a autorității emitente, susținută prin probe și argumente plauzibile. Totodată, partea motivată trebuie să se afle în concordanță cu dispozitivul actului administrativ, asigurând coerența acestuia.

Deși autoritățile publice au obligația de a cerceta echidistant și imparțial circumstanțele de fapt și de drept relevante, atunci când acestea nu reușesc să-și îndeplinească rolul, instanța de judecată este datoare să acționeze ex officio, pentru a clarifica și stabili toate elementele esențiale ale cauzei, înlăturând eventualele lacune ale autorității pârâte și garantând efectiv dreptul la o audiere echitabilă.

Analizând ansamblul probatoriului administrativ și argumentele părților, instanța reține că acțiunile autorității pârâte deși s-au desfășurat în limitele dreptului său discreționar, însă cu abateri de la dispozițiile legale incidente în cauză.

Din materialele cauzei rezultă că, prin decizia Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale nr. RC-324 din 04 iulie 2025, s-a decis a respinge cererea de reperfectare a licenței seria A MMI Nr.002349, eliberată S.C. „Prodiafarm" S.R.L. pentru genul de activitate farmaceutică, în scopul extinderii activității farmaceutice pe adresa: r-nul Anenii Noi, or. Anenii Noi, în temeiul art. 126, 128 din Legea nr. 160/2011 privind reglementarea prin autorizare a activității de întreprinzător și art. 142, alin (5), art. 19 din Legea nr. 1456/1993 cu privire la activitatea farmaceutică.

Referitor la prezumţia nerespectării normelor de extindere a întreprinderilor farmaceutice prevăzute la art. 19 alin. (4) din Legea nr. 1456 din 25.05.1993 cu privire la activitatea farmaceutică, ce edifică criterii geografice la înfiinţarea noilor farmacii, instanța constată că decizia contestată nu cuprinde nicio referire la documente verificate, proceduri efectuate ori informații factuale care să confirme evaluarea acestui criteriu în cadrul procesului de licențiere.

În context, instanța constată că din răspunsul AMDM nr. Rg02-003501 din 16.07.2025, prin care a fost respinsă cererea prealabilă a S.C. „Prodiafarm" S.R.L., reiese că autoritatea și-a fundamentat refuzul exclusiv pe neîncadrarea în criteriul demografic. Astfel, în baza informațiilor comunicate de Primăria or. Anenii Noi prin adresa nr. 74 din 27.01.2021 (populație: 10.950 persoane) și a datelor din Registrul de licențiere (12 farmacii existente), AMDM a concluzionat că revine o medie de 912 locuitori per farmacie, ceea ce ar contraveni art. 19 alin. (5) din Legea nr. 1456/1993, care prevede că, în localitățile cu statut de oraș, o farmacie poate fi înființată pentru un număr de 3000–4000 locuitori.

În acest context, din analiza materialelor dosarului administrativ rezultă că autoritatea și-a fundamentat decizia exclusiv pe scrisoarea Primăriei or. Anenii Noi, nr. 74 din 27.01.2021, în care se menționează că, potrivit datelor statistice, la evidența autorității publice locale sunt înregistrați 10.950 locuitori (f.d. 129). De asemenea, pîrîtul a anexat actul de constatare nr. C428849/2025 din 02.07.2025, din care rezultă că, potrivit registrului de licențiere, la data de 04.07.2025 în or. Anenii Noi activează 12 farmacii (f.d. 130).

Examinarea extrasului anexat relevă însă că doar 11 dintre acestea activează efectiv în intravilanul orașului, una fiind situată în extravilan (f.d. 131).

În aceste condiții, instanța nu poate reține argumentele autorității pârâte întemeiate pe art. 19 alin. (4) din Legea nr. 1456/1993, întrucât informația reținută la bază, scrisoarea Primăriei or. Anenii Noi nr. 74 din 27.01.2021, reflectă o situație demografică anterioară depunerii cererii de

reperfectare a licenței și nu poate fi considerată suficientă sau actuală în lipsa unor date demografice recente.

Mai mult, în ceea ce privește criteriul geografic privind distanța minimă de 250/500 metri prevăzut de art. 19 alin. (4) din Legea nr. 1456/1993, instanța observă că decizia nu explică modul concret de determinare a distanțelor, autoritatea limitându-se la indicarea existenței a 12 farmacii în regiune, deși, în realitate, una dintre acestea este situată în extravilanul orașului Anenii Noi.

Totodată, potrivit art. 7 alin. (7) din Legea nr. 160 din 22.07.2011 privind reglementarea prin autorizare a activităţii de întreprinzător, respingerea unei cereri de reperfectare a actului permisiv poate avea loc doar în situația în care autoritatea constată existența unor date neveridice în documentele prezentate de titular.

Din materialele dosarului rezultă că S.C. „Prodiafarm" S.R.L. este titulara licenței pentru activitatea farmaceutică, seria A MMI nr. 002349, deține autorizația sanitară de funcționare eliberată de ANSA cu nr. 025039/2025 la 10 iunie 2025, iar genul de activitate autorizat este „G47.73 – Comerț cu amănuntul al produselor farmaceutice, în magazine specializate".

Totodată, înscrisurile depuse arată că, pentru a corespunde cerințelor legale prevăzute de art. 14/2 din Legea nr. 1456-XII din 25.05.1993, reclamanta a încheiat un contract de locațiune pentru spațiile necesare (contract nr. 31-1-2025 din 31 ianuarie 2025), achitând chiria până în prezent, și a angajat specialiști calificați, fapt confirmat de extrasul din ordinul nr. 150a din 01 iulie 2025.

Prin urmare, din documentele anexate la cererea de reperfectare rezultă că S.C. „Prodiafarm" S.R.L. s-a conformat cerințelor legale, iar autoritatea publică pârâtă nu a identificat nicio neregulă în acest sens în cadrul procedurii administrative. În aceste condiții, refuzul emis afectează dreptul de proprietate al reclamantului.

Conform art. 23 din Codul administrativ, care consacră principiul egalității de tratament, precum și art. 29 din același cod, ce prevede principiul proporționalității, autoritățile publice sunt ținute să asigure un tratament egal și echitabil tuturor persoanelor. Aceste principii își găsesc suport și în art. 5 din Legea nr. 160 din 22.07.2011.

Articolul 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale consacră dreptul oricărei persoane fizice sau juridice la respectarea bunurilor sale, stabilind că nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege, în acord cu principiile generale ale dreptului internațional.

Același drept este reflectat și în art. 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevede că orice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru o cauză de utilitate publică, în cazurile și condițiile prevăzute de lege și în schimbul unei despăgubiri juste acordate în timp util pentru pierderea pe care a suferit-o. Folosința bunurilor poate fi reglementată prin lege în limitele impuse de interesul general. Proprietatea intelectuală este protejată.

Din economia textului legal mai sus menționat, reies trei reguli, respectiv este consacrat dreptul la protecția proprietății private deja dobândite, sunt protejate bunurile prezente asupra cărora o persoană fizică sau juridică exercită un drept de proprietate, sunt precizate condițiile în care o persoană poate fi privată de proprietatea sa și nu în ultimul rând, statele pot reglementa modul de folosință al bunurilor ce formează obiectul dreptului de proprietate conform interesului general sau pentru a se asigura plata impozitelor ori a altor contribuții.

Totodată, noțiunea de bun din cuprinsul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului a căpătat o semnificație autonomă, Curtea de la Strasbourg statuând textual că noțiunea de bunuri din art. 1 al Protocolului nr.1 reprezintă o noțiune autonomă care nu se limitează numai la proprietatea asupra unor bunuri corporale: anumite alte drepturi și interese care constituie active putând fi considerate drepturi de proprietate și, deci, bunuri în sensul acestei dispoziții.

În jurisprudența sa, Curtea a stabilit sensul termenului de „speranță legitimă" prin indicarea următoarelor criterii: existența unui certificat, a unei adeverințe provizorii de proprietate care a dat naștere în patrimoniul reclamantei a unui drept civil, căruia autoritățile administrative nu îi mai puteau aduce atingere, reclamanta fiind deci, în posesia unui bun în sensul definit de art. 1 din Protocolul nr. 1.[1]

În prezenta cauză, licența seria A MMI nr. 002349, valabilă până la 17 decembrie 2028, precum și inexistența unor temeiuri reale care să justifice respingerea cererii de extindere a activității farmaceutice în r-nul Anenii Noi, or. Anenii Noi, conferă reclamantului o speranță legitimă de a desfășura activitatea licențiată până la expirarea termenului de valabilitate. Prin urmare, licența constituie un „bun" în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, iar refuzul nejustificat al autorității de a admite extinderea solicitată reprezintă o ingerință în dreptul reclamantului de proprietate.

Pentru a fi compatibilă cu prevederile legale și convenționale, o astfel de ingerință – respectiv refuzul autorității de a permite extinderea rețelei farmaceutice – trebuie să fie „prevăzută de lege", să urmărească un scop legitim și să fie „necesară într-o societate democratică", conform principiului proporționalității, menit să verifice dacă atingerile aduse dreptului nu depășesc limitele permise de lege.

Potrivit testului de proporționalitate, măsura adoptată trebuie să urmărească un scop legitim, să fie indispensabilă pentru atingerea acestuia și să păstreze un just echilibru între interesele persoanei și interesele generale ale statului.

În speță, nu există elemente care să demonstreze că, la emiterea actului contestat, autoritatea a respectat acest echilibru. Dimpotrivă, admiterea cererii reclamantului ar fi corespuns interesului public, iar respingerea solicitată de autoritate nu se justifică ca fiind necesară într-o societate democratică.

În ceea ce privește condiția ca ingerința să fie „prevăzută de lege", instanța reține că, pentru a verifica acest criteriu, este necesar să se analizeze dacă norma care instituie restricția este accesibilă, clară și previzibilă. În speță, instanța constată că temeiurile restrictive sunt reglementate de art. 19 alin. (4) și (5) din Legea nr. 1456-XII din 25.05.1993 privind activitatea farmaceutică. Prin urmare, ingerința este prevăzută de lege, iar norma îndeplinește cerințele de accesibilitate, claritate și previzibilitate.

Cu privire la existența unui scop legitim, instanța subliniază că legiuitorul, în contextul principiului concurenței libere, a instituit prin art. 19 alin. (4) și (5) limitări legate de criteriul demografic (o farmacie la 3000–4000 locuitori) și de cel geografic (distanțe minime de 250/500 metri), derogând astfel de la principiul cererii și ofertei. Aceste restricții au fost introduse pentru protejarea interesului public, respectiv pentru garantarea accesului populației la servicii farmaceutice.

Totuși, instanța constată că, deși scopul urmărit de legiuitor este unul legitim, aplicarea practică a acestor norme este deficitară, în lipsa unui mecanism clar și actualizat, care ar fi trebuit stabilit prin acte normative subordonate legii. În consecință, deși finalitatea reglementării este

[1] Cauza *Dobre c. României* Hotărârea din 15 martie 2007

legitimă, lipsa unui cadru procedural adecvat face ca aplicarea sa să fie nefuncțională în situația de față.

În ceea ce privește condiția ca ingerința să fie „necesară într-o societate democratică”, instanța subliniază că este necesară verificarea existenței unui just echilibru între interesele aflate în conflict, precum și analiza proporționalității măsurii adoptate în raport cu scopul legitim urmărit. Astfel, instanța trebuie să evalueze, pe de o parte, dreptul reclamantului de a beneficia de garanțiile ce decurg din licența seria seria A MMI nr. 002349 și absența unor temeiuri clare care să justifice respingerea cererii de extindere a activității farmaceutice, iar pe de altă parte, dreptul autorității pârâte de a interveni în baza criteriilor geografice și demografice prevăzute de lege.

Ca urmare, prin prisma Convenţiei pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor fundamentale, autorizaţia activităţii de întreprinzător constituie un „bun”, instanța conchide că refuzul neîntemeiat şi arbitrar al Agenţiei Medicamentului şi Dispozitivelor Medicale de a reperfecta licenţa de activitate farmaceutică a reclamantului constituie o violare a dreptului de proprietate a acestuia.

În acest context, instanța reține jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia, în situațiile în care sunt puse în balanță două drepturi protejate, autoritățile trebuie să aprecieze corect importanța intereselor concurente, respectând marja de apreciere conferită de Convenție, dar și exigența menținerii unui echilibru just între acestea.

Aplicând aceste principii în prezenta cauză, instanța constată că interesul reclamantului societate comercială ce urmărește în mod legitim obținerea de venit în baza unui act permisiv valabil, este protejat prin dreptul său de proprietate, care acoperă și posibilitatea de a desfășura activitatea pentru care licența a fost eliberată. Statul este obligat să asigure protecția efectivă a acestui drept.

Pe de altă parte, autoritatea pârâtă justifică refuzul său prin necesitatea respectării criteriilor demografice și geografice, invocând protejarea intereselor populației din localitate. Totuși, instanța observă că această măsură nu servește în mod real interesului public invocat. O nouă farmacie în localitate nu generează consecințe negative pentru locuitori; dimpotrivă, diversificarea ofertei poate conduce la concurență loială, prețuri mai mici și acces îmbunătățit, toate în beneficiul consumatorilor. În schimb, absența unei farmacii suplimentare poate crea dificultăți reale pentru populația locală, mai ales în situații ce impun achiziționarea urgentă a medicamentelor.

Prin urmare, instanța concluzionează că autoritatea pârâtă nu a demonstrat că măsura contestată răspunde unei necesități reale într-o societate democratică și nici că ar exista un just echilibru între interesul individual al reclamantului și cel public. Dimpotrivă, admiterea cererii de extindere ar fi în conformitate cu interesul general, astfel încât refuzul autorității nu poate fi considerat proporțional sau necesar.

La fel, instanța de judecată reține că, verificarea legalităţii unui act administrativ implică verificarea elementelor de fond și formă.

Astfel, titlul III din Codul administrativ, stabileşte formalităţile şi procedura pentru emiterea actelor administrative, cu indicarea condiţiilor de fond şi formă pentru aceasta şi, respectiv, sancţiunea ce survine în cazul nerespectării acestora.

Conform art.118 alin. (1) din Codul administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie

să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Alineatul (2) al aceluiași articol, stabilește că motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;

b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul;

c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Art.118 alin. (3) din Codul administrative, stabilește expres că motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

În speță, lipsa motivării actului administrativ emis împiedică instanța de contencios administrativ să verifice legalitatea acestuia și respectarea exercitării dreptului discreționar de către autoritatea publică pârâtă.

Din conținutul actului contestat nu rezultă că a fost realizată o examinare efectivă, cu indicarea și/sau compararea probelor, așa cum impun dispozițiile art. 87 și 92 din Codul administrativ. Mai exact, nu este clar pe ce probe s-a bazat autoritatea publică pârâtă pentru a concluziona că reclamantul nu îndeplinește condițiile legale prevăzute la art. 19 alin. (4) și (5) din Legea nr. 1456 din 25.05.1993 privind activitatea farmaceutică, dacă au fost avute în vedere toate faptele relevante, dacă limitele legale ale dreptului discreționar au fost respectate și dacă acest drept a fost exercitat în concordanță cu scopul prevăzut de lege.

Prin urmare, instanța conchide că o decizie emisă de o autoritate publică nu trebuie doar să respecte legea materială care o fundamentează, ci și legea procedurală care generează decizia finală.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. a) și b) Cod administrativ, examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată

a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sânt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată.

În baza considerentelor expuse, instanța de judecată constată că Decizia de refuz nr. RC-324 din 04.07.2025 și Răspunsul nr. RG02-003501 din 16.07.2025, emise de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale cu privire la cererea prealabilă, sunt ilegale în fond și contravin prevederilor legale imperative, iar drept urmare, sunt pasibile de a fi anulate.

Ca și o consecință firească a acestui fapt, se obligă Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale să emită actul administrativ individual favorabil, respectiv să reperfecteze licența S.R.L. „Prodiafarm” (IDNO: 1003600099857), Seria A MMI nr. 002349, eliberată la 18.12.2023 și valabilă până la 17.12.2028, prin includerea în anexa licenței a subdiviziunii (filialei) situate în r-nul Anenii Noi, or. Anenii Noi, și eliberarea copiei autorizate.

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se admite acțiunea în contencios administrativ înaintată de S.R.L. ”Prodiafarm” către Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale privind anularea actelor administrative și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Se anulează Decizia de refuz nr. RC-324 din 04.07.2025 și Răspunsul nr. RG02-003501 din 16.07.2025 emis de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale în privința cererii prealabile.

Se obligă Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale să emită actul administrativ individual favorabil, și anume, să reperfecteze licența S.R.L. ”Prodiafarm” (IDNO: 1003600099857), Seria A MMI nr. 002349, eliberată la 18.12.2023, valabilă până la 17.12.2028, cu includerea în anexa la licenţă a subdiviziunii (filialei) de pe adresa: r-nul Anenii-Noi, or. Anenii-Noi, cu eliberarea copiei autorizate.

Hotărîrea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului.

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU